

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 9. Quomodo Deus illi dederit quenda[m] pretiosum libru[m]
propriorum meritoru[m], & mysticam clavim suæ Divinæ voluntatis, ad
obtinendu[m], quidquid à se peteret, additâ causâ, ob qua[m] ipsi ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

hanc sellam, eamq; tibi offerri, istâ conditione, ut, si illam statim acceptares, ipsam perderes: si verò, quantum in te est, repugnans ac resisteres, illam lucraberis. Cum ergo tantopere repugnaveris, lucrata es ipsam, & vicisti me, quia pluris æstimas, exequi meam voluntatem, & mihi placere, quam suscipere mea dona.

Ista ultima verba Christi Domini, bene declarant sublimitatem finis, ad quem dirigebantur iste repugnantia, qui erat, ut anima esset magis aliena à resistendo Divinae voluntati, quam æstimat præ ceteris donis.

§. I.

CAPUT IX.

Quomodo DEUS illi dederit quendam pretiosum librum, priorum meritorum & mysticam clavim suæ Divinæ Voluntatis, ad obtinendum, quicquid à se peteret, additâ causâ, ob quam ipsi exhiberet has gratias.

§. I.

DAULO post susceptam gratiâ trium illorum nummorum, dum alio die (in Decembri Anno 1618.) agerem cum DEO, vidi repente Angelum quendam ex Supremis cum libro parvo aperto, quem tenebat in manu. Hic quasi dissimulanter, ne turbaret meam timidam animam, me aspiciebat, & contemplantur suum mysticum librum, nullo mihi dicto verbo. Averti ab hoc spectaculo oculos, attendendo ad sacrum, quod audiebam, jam enim elevabatur Hostia, atque tunc petivi à DEO lumen, sicut solco. Jussit me Divina Majestas aspicere denuò Angelum, ipsumque audire: & ego memor magnæ repugnantia, quam ostenderam, in præcedenti visitatione, continui me, congestisq; rursus reverenter oculos in Angelum, dicendo ipsi: Quid jubet Angelus DEI? respondit mihi: Venio, Anima, nomine DEI, ut feram tibi hoc donum, istum pretiosum librum, suscipe illum in nomine ipsius, cum reverentia & gratiarum actione. Ego, non nihil timens, ac turbata, illi dixi: Desidero implere volun-

tatem DEI; si ipse vult, ut accipiam istum pretiosum librum, faciam: sed expecta me modicum, quia vado ad DEUM, & statim redibo. Tacuit Angelus, & expectavit me: non poteram autem unquam avertere oculos à mystico libro, qui constabat ex duabus tantum tabellis, in quarum una erant sculpta & expressa omnia mysteria vitæ & passionis Christi Domini, in altera verò, mysteria & gratiæ, quas DEUS mihi exhibet, quamvis id non sufficienter intellexerim. Angelus rursus dixit: Accipe anima hoc donum DEI, & serva illud intra te ipsam. Postquam hoc dixisset, vidi Majestatem Domini, qui accepit librum, quem habebat Angelus, ac dedit mihi. Ego illum suscepi ex ipsius manu, cum reverentia & gratiarum actione. Postquam autem ipsum accepissem, mirabiliter mihi mutatus est in aurum purissimum, & gemmas. Servavi illud intra me, cum magna admiratione, desiderans scire mysterium hujus Divini libri. Tunc Dominus Majestatis dixit: Volo satisfacere tuo desiderio, & declarare tibi mysterium. Noveris, quod ego ex mea bonitate, in hac figura libri mystici, tibi dederim ac tradiderim applicationem valoris meorum meritorum vitæ meæ, & sanctissimæ Passionis, atque tua opera ac virtutes & gratias, quas à me suscepisti

omnia.

omnia tibi tradidi, ac profiteor mihi esse solutum & satisfactum eo, quod tibi do, pro quibuscumque tuis debitis, & pro omnibus, quorum ego à te exsolutionem possem exigere: sicut si aliquis haberet scripturam magni valoris adversus suum debitorem, diceretque illi cum magna charitate & amore: Accipe, amice, istud chirographum, quod habeo contra te, & serva illud; ego enim protestor, mihi esse satisfactum, & solutum pro omnibus, quæ mihi debes, tunc; ab omni debito liberum pronuncio, amore DEI, in perpetuum. Dum mea anima hoc audiret dici à suo DEO ac Domino, agebat illi cum insolitis affectibus & lacrymis magnas gratias, summèque ipsum laudabat, atque ità mansit in ecstasi.

§. II.

Non multò post (in eodem Decembri anno 1618.) agens cum DEO, vidi duos Angelos, utrumque cooperientem caput duabus alis, & alijs duabus pedes, videbanturque præter morem admirari bonitatem DEI, quæ agit cum suis creaturis. Ambo tenebant, ex sua quisque parte, pretiosam & grandiusculam clavim, ex auro purissimo & splendidissimo, erantque tecti quasi aliquâ nubeculâ. Avertebam me ab aspiciendo isto mysterio, propter meos timores, & cogitabam, quid hoc posset esse, & qualisnam esset ista clavis. Subitò autem Dominus Majestatis accepit clavim, & accedens ad me, dixit mihi: Anima mea, suscipe ex manu mea hoc donum, quod tibi offero, & istam clavim mei cordis ac voluntatis; serva illam intra te, ipsam, atque plurimum æstima. Eram attonita, & quasi mihi erepta, quod ignorarem significationem hujus mysterij, dixitque mihi Dominus: Explicabo tibi, quid significet, & quod non intellexisti: est autem, quòd tibi præstem favorem & gratiam, per hanc tibi repræsentatam clavim mysticam meæ voluntatis, ut quotiescunque volueris, à me quidcumque petere, concernens bonum animarum, & gloriam meam; quamvis sit aliquid temporale, mo-

dò sit expediens, totum à me obtineas, atque ego tibi id concedam, quàm promptissimè & libentissimè: adeoque, sicut, si aliquis Rex, tantam præstaret gratiam alicui suo magno intimèque charo ministro, ut illi traderet clavim sui gazophylacij ac thesauri, in quo habet pretiosissimas ac selectissimas res suas, ut illuc ipse clavis ingressus, inde efferret, ac distribuere suis amicis, & notis, quidquid vellet eis; placeret; ità nunc ego tibi, hoc modo, exhibeo istum favorem & gratiam, de qua tibi dixi. Obstupescens, ac tenerè amans tantam bonitatem & misericordiam mei DEI, agebam ipsi ardentissimis affectibus magnas gratias, & laudabam illum, tam propter id, quod est in se ipso, quàm ob ea, quæ præstat suis creaturis.

Interea fui recordata misericordie, quam mihi DEUS pridem exhibuerat, dando mihi subscriptionem in pura charta, ut in illa peterem, quidquid esset conforme ipsius voluntati, & dixi illi: Domine, dic mihi, per tuam bonitatem, quomodo ista gratia, quam mihi contulisti dando mihi hanc pretiosam clavim tui cordis & voluntatis, differt ab illa, quam mihi dudum præstitisti, dando mihi subscriptionem in charta pura, cujus nunc memini? respondit Dominus: Ingens est discrimen, quia gratia, quam tibi contuli, dum tibi dedulam subscriptionem, erat similis gratiæ, quam concederet prædictus Rex intimè sibi charo ministro, non dando ipsi clavim sui gazophylacij & selecti thesauri, sed facultatem distribuendi alias res ipsius pretiosas & æstimabiles, non tamen tam reconditas, & Regi charas.

§. III.

Auditus his à Domino, dixi illi cum humillima cognitione mentis: Estne possibile, mi DEUS, & mi Domino, ut velis exhibere similes misericordias huic sordido & abominabili sterquilinò meæ animæ? quales, mi Deus, habere potes causas, ut id facias? Multas habeo, respondit Dominus: sed dicam tibi tantam istam, quæ est præcipua. Ego, Anima, ut tibi

tibi præstem meam gratiam, respicio magnum timorem & circumspectionem, cum qua vivis, & procedis in omnibus occasionibus, quæ tibi offeruntur, ac in omnibus misericordijs, quas à me suscipis, atque resignationem in omnibus & per omnia in meam voluntatem, nec non firmiter decretum, quod habes, sequendi meam voluntatem in omnibus, quæ intellexeris ipsi esse conformia, etiam in modicissimis & minimis rebus, proterendo idcirco vniversa pedibus. Fui consternata, dum audirem, talia dici à Domino, expendensque magis meam miseriam, quam aliquam mei ipsius curam gerens, dolebam. Multum me humiliando, ut non attendens ad ea, quæ mihi Dominus dicebat, ipsi dixerim: Sit ita, licet, Domine, sicut dicis: hætenus tamen non habui quidquam speciale, quod tibi potuissim offerre, vel pro te pati; & si tale quid haberem, nescio, quid ageret mea miseria, & quomodo responderem obligationi, quæ tibi sum obstricta, pro tuis beneficijs. Respondit Dominus: Hoc ego quidem, Anima, optimè novi si tu ignoras. Id quod ego video, Domine (ajebam ego) est, quod dum extraordinariè affligor, ac vexor in corpore, doloribus & cruciatibus, à te petam levamen, quamvis cum resignatione, si sit tua voluntas. Tum mihi Dominus respondit: Quid verò mali facit aliqua anima, si facit ac dicit idem, quod ipsius DEUS ac Dominus dixit in tua passione? nihil potest agere melius, quam si ipsum imitetur.

Ego reposui: Considera, Domine, meam miseriam ac ineptitudinem, & nè hoc dicas: Adverte, illam esse tantam, ut omnes istas misericordias, quas mihi exhibes, prodigam, & malè impendam, quodque, licet initio sentiat anima suum commodum & bona, statim obliviscatur omnium, & nihil proficiat. Respondit Dominus: Bene loqueris, sicut judicas: sed dic mihi, anne ideo non esset aliquis valde dives & locuples, si quis Rex ipsi sæ-

pissimè daret thesauros, sibi servandos, quos ille conservaret sollicitè, quia non semper ipsos versaret manibus, seque illis oblectaret, sicut faciebat initio, quando Rex primùm illi singulos seorsim dabat? Non profectò, sed tandem progressu temporis se inveniret ditissimum ac felicem. Ità se habet, Anima, suo modo, quod tibi accidit, cum his gratijs. In ista communicatione fui abrepta somno quodam spiritali, affixa pedibus Domini, & expergefacta reperi me ita immutatam, ut difficulter possem dare operam rebus exterioribus. Verùm quando Dominus mihi conferebat gratiam, dando mihi illam clavam, venit mihi in mentem, an ea promissio DEI, intelligenda esset, de rebus particularibus, quas ab illo peterem; an univèrsim? Responditq; mihi Divina Majestas, intelligendam esse de qualicunque re particulari; non tamen de omnibus univèrsalibus in genere, ut, si ab illo peterem conversionem omnium hominum, quandoquidem ipsius misericordia non debeat derogare justitiæ.

Aliquot diebus ab hac visitatione præterlapsis mihi dixit Marina, quòd, cum vellet petere aliquid à DEO, ipsi contigerit, ut se non posset excitare ad illud petendum, quasi dependeret in eo petendo ab alterius voluntate. Ego ipsi respondi, magnum nostrum DEUM habere clavam voluntatis suorum servorum, aperireque ipsam per inspirationem, & movere illos, ad petendum id, quod Divina ejus Majestati placet: ipso verò non aperiente, esse voluntatem illorum quasi clausam, neq; se applicare ad petendum eo fervore, quo aliàs petunt, atq; hoc illum facere, quando propter sua arcana judicia non vult aliquid concedere, quod, nè ipsis neget, facit, ne à se petant.

